

Coming Out

Over mijn zoon schrijf ik niet. Ik wil hem niet opzadelen met mijn wanen, angsten en misverstanden. Tijdens zijn opvoeding heb ik hem bedoeld en onbedoeld al genoeg geïnfecteerd met mijn hersenschimmen. Bovendien, als het geschrevene eenmaal aan de openbaarheid is prijsgegeven, dan gaat het een eigen leven leiden en kan het nooit meer ongedaan worden gemaakt. Eens geschreven blijft geschreven.

Toch liet ik me tijdens een dubbelinterview voor de krant, in een rubriek over ouders en kinderen, iets ontvallen waaraan ik later begon te twijfelen. De interviewster, met wie ik bevriend was, probeerde mij te verleiden om uit te leggen waarom ik mijn zoon had laten besnijden.

‘Jullie zijn toch niet religieus?’ had de journaliste gevraagd.

Toen ik protesteerde om er op in te gaan en tegenwierp dat ik het mijn zoon niet aan kon doen als zo iets intiems in de openbaarheid zou komen, zei ze: ‘Je bent toch kunstenaar, dat begrijpen mensen wel. Zo’n detail maakt het interview juist smeug.’

‘Noem dat maar een detail,’ merkte ik op. ‘*Dat* slaat op het wegsnijden van de voorhuid.’

‘Maar waarom heb je het dan in G’dsnaam laten doen?’ hield ze aan.

‘Je hebt gelijk, we zijn zeker niet godsdienstig, ik ben zelfs agnost’ antwoordde ik nadat ik me had herpakt.

‘Ik wilde dat hij net zo’n lul zou hebben als ik en zo was het echt.’

Grinnikend schakelde ze de microfoon uit zodat ik off the record, kon uitleggen wat mij had bewogen.

‘Ik wilde voorkomen dat hij later in de kleedkamer van de gymzaal zou beseffen dat zijn vaders piemel er anders uit zag dan die van hem,’ legde ik haar uit.

‘Besnijdenis was volgens mijn toenmalige docent filosofie vooral bedoeld om, naast het bestendigen van het verbond met G’d, de vrouwelijke kenmerken van het mannelijk geslacht te verwijderen, een kwestie van esthetiek dus ook.’

‘Nooit geweten,’ mompelde de journaliste, ‘klopt dat wel?’

‘Ik wilde dat hij trots zou zijn op zijn piemel zonder dat worstenvel waartussen maar viezigheid kon aankoeien,’ vervolgde ik nu echt op dreef.

‘Hij zou zich niet zozeer verbonden weten met G’d als wel met zijn vader en zijn grootvader en alle voorgaande generaties.’

‘Dus niet met de jongens met hun bungelende bleke slangetjes?’ vroeg mijn vriendin de

journalist.

‘Later zal hij tevreden naar zijn strakke paddenstoel kijken, ontdaan van rok en met donkerroze hoed,’ ging ik verder met mijn antwoord dat op een betoog was gaan lijken.

‘Hij zal de dag prijzen dat zijn vader had besloten dat hij niet met zo’n slap ventiel door het leven hoefde gaan.’

‘Is dat niet ...’ begon de verslaggeefster.

Maar voordat zij de zin kon afmaken antwoordde ik: ‘Naïef, natuurlijk, want kinderen willen niet anders zijn dan hun vrienden en schoolkameraden. Een reden om gepest en buitengesloten te worden was het en bovenal: het kon antisemitische reacties oproepen. Misschien een inschattingsfout en vast niet mijn laatste,’ moest ik toegeven.

Stiekem dacht ik vergenoegd terug aan de dag dat ik het had besloten. Het behoorde tot de twee of drie zaken in mijn leven waar ik geen spijt van had.

De afspraak kon uitsluitend op vrijdag worden gemaakt. Vrijdag gehaktdag. De ingreep vond plaats in het ziekenhuis in Amstelveen. De hele wachtkamer was gevuld met voornamelijk Ghanese stellen met hun baby’s. Ranke, gespierde, rijzige ouders in kleurrijke kleding waartussen ik me met de minuut bleker en plomper voelde worden. Telkens als er een baby onderhanden werd genomen, stak een oorverdovend gekrijs op.

‘Je kan je nog bedenken,’ fluisterde mijn vrouw, wetende dat ik mijn beslissing toch niet zou herzien.

Na de ingreep kregen we de voorhud mee, gewikkeld om een plastic ringetje alsof je het er later weer op zou kunnen zetten. Het ingedroogde velletje heeft nog jaren in een la gelegen, totdat het tijdens een brand alsnog werd gecremeerd en in rook opging.

Niet lang na publicatie van het dubbelinterview in het Parool stond het vraaggesprek boven aan de Google-pagina wanneer mijn naam werd getypt. Zocht iemand naar afbeeldingen van mijn werk of naar mijn website, dan was de frase over de besnijdenis het eerste dat in het oog sprong. Een goede grap, leek me. Aanvankelijk was ik trots op mijn ongezouten opvatting en de ridiculisering van een, in wezen, belachelijk godsdienstig ritueel. Twijfel ontstond pas toen ik hoorde dat studenten en collega’s mijn intieme overwegingen over mijn geslachtsdeel en dat van mijn zoon hadden gelezen. Eén zin terugtrekken uit het al afgedrukte interview was onmogelijk. Rectificeren strookte bovendien niet met de werkelijkheid van het interview en zou mijn vriendin

in diskrediet hebben gebracht. Het kranteninterview bleek overgenomen op de website van J.M.W., Joods Maatschappelijk Werk. De organisatie had er een, aan het artikel ontleende, vileine kop boven geplaatst. De ontegenzeggelijk ironische ondertoon kon niemand ontgaan. Zo maakten ze bij J.M.W. hun afkeuring kenbaar. Met iemand die de besnijdenis ridiculiseerde en het ritueel ontheiligde hadden ze weinig op. Ondanks hun ‘best wel’ liberale opvattingen had ‘Jee Em Wee’ boven het artikel op hun website de kop geplaatst: *‘Klatser, net zo ’n lul als ik.’*

© Robert Klatser